Mededeeling van de Commissie voor Pers en Propaganda.

Deze Commissie, die op 5 Juli 1941 met haar werkzaamheden begonnen is, heeft tot nu toe niet veel kunnen presteeren, omdat de inkrimping van het Perswezen en de papierschaarschte haar dit onmogelijk maakten.

Op 26 Juli werden echter aan de Correspondenten circulaires verzonden, waarin het doel der Commissie en de taak der Correspondenten omschreven werden. Tevens werden daarin aan de C. enkele vragen gesteld. Er zijn altijd nog C., die deze vragen niet hebben beantwoord. Willen zij dat nog even doen?

De taak der Correspondenten werd omschreven in de punten a. en b. der circulaire. Punt b. moet tijdelijk komen te vervallen wegens de reorganisatie van de Pers. De Correspondenten kunnen echter hun taak, zooals wij hen die volgens punt a. hadden toegedacht, gewoon blijven vervullen. Wij rekenen daar dus op!

Leden, die zich nu nog als Correspondent willen opgeven zijn van harte welkom. Wanneer ze zich nu dadelijk bij ondergeteekende opgeven, ontvangen ze onmiddellijk de betreffende circulaire, waarin hun taak precies omschreven is.

Het correspondentieadres der Commissie is: Drs. Fop. I. Brouwer, Poorthofsweg 13, Haren (Gr.)

Omslagfoto.

De klimop waterranonkel *(R. hederaceus)* werd door Andr. P. v. d. Graaf in een N. Limburgsch slootje gefotografeerd.

Kees Hana • Voorschoten

Lente in het land!

Tot in de eerste dagen der maand heeft er nog sneeuw gelegen in beschaduwde boschgreppels en aan de noordzijden van dichte wildwallen. Maar onderwijl deed de zon haar best en nauwelijks was het witte dek ergens verdwenen of daar kwamen al vroolijk de lichtgroene blaadjes van klaverzuring en anemonen omhoog priemen. De lente heeft weer lang op zich laten wachten, doch nu ze er eenmaal is, gaat het alles wonderlijk snel. We krijgen bijna teveel te verwerken om het alles te kunnen overzien. De een na de ander keeren onze zomervogels terug en vele insecten ontwaken uit hun langen slaap, gewekt door de zonnestralen, die ook het prachtige levermos *Pellia* aan de beekoevers tot activiteit gedwongen hebben. Het prijkt nu met lange, doorschijnend witte ste-

len, waarop kleine bruine bolletjes of fleurige oranje pluimpjes, het fructificeert, terwijl vlak eronder op het water de gitzwarte schrijvertjes kringelen en draaien. De zware beuken zijn nu nog kaal, maar straks zullen teergroen de jonge blaadjes de knopschubben uitschuiven. Dan worden ook de groote tauvlinders geboren, die hemelsblauwe oogen met een Griekschè letter op hun bruine vleugels dragen. Zij leggen eitjes op de beukentwijgen en uit de kleine eieren kruipen weldra jonge rupsen van enkele millimeters, die dan hun kostje voor het kauwen vinden. Heel licht groen zijn ze, bij wit af, met veel haartjes en vijf roode stippen op hun huid. En zoo blijven ze enkele minuten. Dan worden de stippen knobbeltjes, daarna stokjes en eindelijk zijn het lange dorens met vertakte uiteinden, rood-wit-rood; bizarre versierselen, gegroeid in een minuut of tien.

Morielje.

Foto Kees Hana.

Foto Kees Hana. Stengellooze Sleutelbloem.

Ook op de open heide begint de voorjaarsdrukte. Daar snerpen de zwarte krekels al voor hun holletjes, de bijen zoeken er wat van haar gading is en de paarsblauwe driehoornmestkever scharrels er ijverig konijnenkeuteltjes bij elkaar om die naar zijn nest te rollen. Gele citroenvlinders en kleurige vossen fladderen al boven het nog dorre veld en hoog klinkt er het vroolijke liedje van den boomleeuwerik.

In het Zuiden heeft de lente wat snelleren voortgang gemaakt dan in het koele Noorden en zoo staan in Zuid-Limburg dan ook de sleedoorns het eerst in de teere witte bloesem. Op de hellingen wordt het waarlijk al warm en die lente-warmte doet wonderen. Ze doet Aronskelken, gele doovenetels en sleutelbloemen snel opbloeien en nauwelijks hebben die haar hoogtepunt achter den rug of de orchideeën beginnen. De bruine orchis met zijn forsche pluimen, het sierlijke soldaatje, de zeer variabele harlekijn en de donkerfluweelen vliegenorchis, zij komen allemaal tegelijk, maar helaas in een tijd, dat de meeste menschen op kantoor zitten, examen doen of zich met andere zaken bezighouden.

Het Hollandsche duin heeft een lente voor zich zelf. Die begon al met het verschijnen van vroegelingetjes en spruiten van hoorn-

bloem tusschen de sneeuw; net Zwitserland. Nu zijn er de roode kandelaartjes, die zoo meteen gevolgd worden door de vergeet-mij-nietjes. En dan is het hek van den dam in het open duin. De binnenduinen beleven nu de glorie van gulden speenkruidsterretjes aan de slootkanten en bleeke primula's in de beschaduwde weiden. Blank staan er de duizenden anemonen en onder de paarsroode helmbloemen verbergen zich de paddenstoelen van het voorjaar, de morieljes met hun vreemde sponshoeden. Lekkernijen, die we vooral in dezen tijd veel talrijker zouden willen zien.

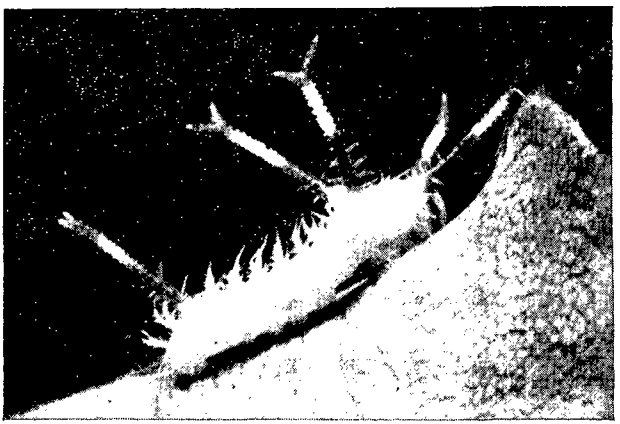

Foto Kees Hana. Pas uitgekomen Tau-rupsje.

Het water van vaarten en plassen is intusschen een beetje op temperatuur gekomen en vele visschen zijn daar in de wittebroodsweken. De snoeken vierden hun huwelijk reeds toen het ijs nog maar nauwelijks verdwenen was en het zal niet lang meer duren of kleine larven glippen uit hun heldere eieren, hangen zich aan de waterplanten tot de dooierzakjes opgeteerd zijn en gaan dan zelfstandig op jacht naar allerlei klein gedierte; als echte snoeken met groote bekken en vooruit stekende onderkaken. Terwijl nog de vlagerige wind over het water jaagt en buien de zonnestralen nu en dan onderscheppen paaien de spieringen in groote menigten. De witvisschen zoeken rustige plekjes om hun eieren te leggen en de baarzen winden lange slingers kuit om de waterplanten vlak onder den waterspiegel. En geen van allen zien deze visschen nog naar hun nakomelingschap om. Alleen de trouwe vuurroode stekeltjesvader zorgt voor de eitjes, die zijn eega legde in het kunstige nestje. Hij waaiert er steeds versch water over en bewaakt de jongen op hun eerste zwemtochten.

Het wonderlijkst zal deze lente zijn in het nieuwe land, dat geschapen werd in den Noordoosthoek van de oude Zuiderzee. Aan de randen bloeit daar schuchter het lepelblad met zijn witte kruisbloemen. Maar van jaar tot jaar wordt het minder talrijk en ervoor in de plaats komen klaterend gele dotters. Op de dijken waren verleden jaar al vele „onkruiden", die zich nu zullen kunnen uitbreiden over de eindelooze vlakten van het Overijselsche nieuwland, dat we kennen als Noordoostpolder. Zooveel we maar kunnen, moeten we nagaan hoe planten en dieren bezit nemen van het nieuwe gebied. Dat werk begint in de lente en het geheele jaar geldt : „Let op uw saeck !"

Foto Kees Hana. Driehoornmestkever op pad.

Vervoert de egel fruit op zijn pennen?

't Bleek een vrij moeilijk te beantwoorden vraag, die 15 November 1940 door een onzer leden in „Natura" gesteld werd: Vervoert inderdaad de egel op zijn stekels wel eens vruchten, teneinde die op deze wijze naar z'n nest te transporteeren ? Dr. A. B. v. Deinse